

F. t. l. om ændr. i l. om hunde.

nr. 259 af 1. september 1937 om ansvarsforsikring for hunde.

Foreningen af forsikringselskaber til overtagelse af lovpligtige ansvarsforsikringer for hunde har i en række henvendelser til justitsministeriet henstillet, at denne ordning ændres, idet man har anført, at ordningen er uheldig, ikke mindst over for hundeejerne, der ikke kan forstå, at foreningen får ret til regres, såfremt den kommer til at udrede erstatning for en ikke-forsikringspligtig hund, og at forsikringspligten er knyttet til anmeldelsespligten og ikke — som det naturligt burde være — falder sammen med det erstatningsansvar, som er pålagt besidderen af en hund uanset dennes alder. Foreningen har oplyst, at spørgsmålet om ansvaret for hvalpe, der ikke er 4 måneder gamle og derfor ikke er anmeldelsespligtige, siden 1941 er løst ved aftale mellem foreningens medlemmer således, at selskaberne lader hvalpene være gratis medforsikret under moderens forsikring, så længe hvalpene forbliver hos moderen. Det forhold, at en uforsikret hund kan pådrage besidderen ansvar, uden at besidderen har tilsidesat lovens regler om forsikringspligt, er således begrænset til de tilfælde, hvor skaden forvoldes af en hvalp under 4 måneder, der er overgået til en ny besidder, eller hvor skaden er forvoldt inden for et tidsrum af 14 dage efter, at hunden er overgået til en anden besidder.

Under hensyn til den rejste kritik af den gældende ordning indfører forslaget pligt for besidderen af en hund til at holde den ansvarsforsikret, uanset om den er anmeldt eller anmeldelsespligtig. Pligten til at holde en hund ansvarsforsikret vil herefter falde sammen med pligten til at erstatte den skade, hunden forvolder. Forslaget kræver ikke, at der skal være tegnet en særlig forsikring for hunden; i det omfang hunden er medforsikret under moderens ansvarsforsikring, er tegning af en særlig forsikring derfor uforuden.

Ifølge § 15, stk. 1, 2. pkt., skal besidderen af en hund samtidig med anmeldelsen godtgøre, at der er tegnet ansvarsforsikring for hunden. Efter de nugældende regler har besidderen kun skullet godtgøre, at der var tegnet forsikring for tiden fra anmeldelsen og fremefter, men efter den foretagne udvidelse af forsikringspligten vil bestemmelsen medføre, at besidderen også skal godtgøre, at der før anmeldelsen har været tegnet forsikring for hunden.

Samtidig med, at forsikringspligten er udvidet, er reglerne om anmeldelsespligten ændret for at gøre tilsynet med, om forsikringspligten er opfyldt, så effektivt som muligt. Der henvises herom til § 1 i forslaget under nr. 1.

Udover udvidelsen af forsikringspligten indeholder forslaget en bestemmelse om, at hunde, der holdes af statsmyndigheder, statsinstitutioner eller kommuner, er undtaget fra forsikringspligten. Det overlades således til de pågældende myndigheder, om de vil dække deres risici ved forsikring eller vil være selvforsikrere. Færdselslovens § 66, stk. 7, indeholder en tilsvarende bestemmelse for så vidt angår ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

Til nr. 16.

I overensstemmelse med nyere lovgivningspraksis foreslås bestemmelsen udformet således, at den klart angiver, hvilke overtrædelser af loven der skal være strafbare. Ændringen medfører ingen udvidelse af det strafbares område.

Til nr. 17.

Ifølge § 16, stk. 2, 2. pkt., kan straffen for den, der hidser en hund på nogen, eller undlader at holde sin hund tilbage, når han bemærker, at den overfalder nogen, under skærpende omstændigheder stige til hæfte eller fængsel.

Den, der hidser en hund på nogen, vil kunne straffes for legemskrænkelser eller legemsbeskadigelse efter reglerne i straffelovens §§ 244-49, og det samme vil i mange tilfælde gælde den, der undlader at holde sin hund tilbage, når den overfalder nogen. De nævnte bestemmelser i straffeloven giver i de mildere tilfælde mulighed for straf af bøde eller hæfte og i de alvorligere tilfælde fængsel. Der synes således ikke at være noget særligt behov for i hundeloven at have en bestemmelse om, at straffen under skærpende omstændigheder kan stige til hæfte eller fængsel, idet det må antages, at straffelovens bestemmelser vil kunne anvendes, når der foreligger skærpende omstændigheder. Da bestemmelsen i øvrigt harmonerer dårligt med de nævnte bestemmelser i straffeloven, idet den i modsætning til disse ikke indeholder nogen begrænsning af længden af straffen, foreslås den udeladt.

Bestemmelsen i § 16, stk. 3, 1. pkt., om, at sager om overtrædelse af bestemmelserne i hundeloven behandles som politisager, bliver herefter overflødig, idet det følger af retsplejelovens § 721, at sager, hvori der ikke kan idømmes højere straf end bøde eller hæfte, behandles som politisager.

I § 16, stk. 3, 2. pkt., bestemmes, at bøder efter hundeloven tilfalder kommunekassen. Ved § 7 i lov nr. 166 af 18. maj 1937 om politiets og arrestvæsenets ordning er bøderne imidlertid nu tillagt statskassen, og det foreslås derfor at udelade bestemmelsen som overflødig.